

Oud-leerlingen aan het woord

Naar Tirol met Billiet en Monstrey

(van 4 tot 14 april 1971)

Willy Rosseel (1 Wet.B - 1971)

Elk jaar ondernamen Billiet en Monstrey in de paasvakantie een schoolreis naar Tirol. Geen idee op welke basis de Bill destijds zijn selecties doorvoerde van leerlingen die mee mochten, maar tot mijn verbazing werd ik in 't laatste jaar van mijn Atheneum ook gevraagd... Nochtans was ik allesbehalve een voorbeeldige leerling. Mijn punten waren aan de lage kant en per momenten kon ik ook een beetje opstandig zijn. Toch had ik het gevoel dat de Bill mij wel mocht. Misschien juist door mijn weerspanningheid, maar waarschijnlijk ook omdat hij mijn tekentalent zo bewonderde, al heeft hij dat nooit met zoveel woorden toegegeven. Wat mij nog meer verbaasde, was dat mijn ouders ook toezegden om deze expeditie te financieren. Wij hadden het thuis niet echt breed en veel uitspattingen waren mij al helemaal niet gegund. Mijn verste reis (samen met mijn ouders) tot dan toe, was een treinreis met bezoek aan de zoo van Antwerpen. Verder geen vragen over stellen dus en meenemen wat er komt, dacht ik toen...

Van heel de reis weet ik nog weinig details... 't Is ook alweer zo'n vijftig jaar geleden. De meeste plaatsen die we dan bezochten, ben ik allang weer vergeten (als ik die al geweten heb!), maar ik kan me nog wel enkele anekdotes voor de geest halen.

Nachttrein Oostende - München

We gingen met de nachttrein vanuit Oostende naar München (of was het Salzburg in Oostenrijk?). Het was de bedoeling dat er geslapen werd in de coupé, die voorzien was van vier slaapbanken, maar wij vonden het natuurlijk leuker om, met een stuk of vijf, in één coupé een beetje met de "chapeau" te gaan poken. Dat was in die tijd een rage. Niet dat we voor geld speelden, we deden het alleen als tijdverdrijf en voor de leute. Waarschijnlijk had iemand wel een fles sterke drank meegesmokkeld, maar daar weet ik echt niets meer van... Onnodig te vertellen dat er die nacht zeer weinig geslapen werd en we kwamen met een houten kop aan in het station van München.

Bezoek aan het 'Deutsches Museum für Naturwissenschaft und Technik' in München

Achteraf bekeken heb ik nog geen tien procent van het museum gezien. Het was ook zo enorm en we hadden geen idee waar we eerst naartoe moesten. Hier voelde Monstrey zich in zijn nopjes... Hoofdzaak was om zo dicht mogelijk bij hem te blijven, want hij kon natuurlijk alles in geuren en kleuren uitleggen. Het was altijd boeiend om de Slakken iets te horen uitleggen, zelfs als ik het niet helemaal snapte.

Duitse Western "Es war einmal im Westen"

(ofwel "Once upon a Time in the West", een spaghetti-western van Sergio Leone met Claudia Cardinale, Henry Fonda en Charles Bronson. De muziek is van Ennio Morricone). Ja, wat moest je anders doen op zo'n avond in Salzburg?.. Om er zeker van te zijn dat we "braaf" bijeen zouden blijven,

deed de Bill ons mee naar de cinema. Ikzelf had de film al minstens tweemaal gezien, maar een Duitse versie kon er nog wel bij, vond ik. De Bill vond het maar niets, sneerde hij toen ik zei dat ik het een fantastische prent vond. Ja, het heeft ook weinig weg van Constantyn Huygens, Bredero, Hooft, Vondel, of Mariken van Nieumeghen, dacht ik...

Wandeling naar de 'Pestkapelle' in Ehrwald

Uiteraard had de Bill talrijke wandelingen uitgestippeld langs eindeloos mooie natuurgebieden. Schilderachtige valleien en bossen op de hellingen. De sneeuw lag er soms tot wel een meter hoog. Hier en daar zakten we tot onze middel erdoor, maar in die tijd had ik voor die natuurpracht jammer genoeg te weinig aandacht. Plezier maken was dan belangrijker. Toch liet die pestkapel op mij een diepe indruk na. Het was er onwaarschijnlijk mooi.

De pestkapel ligt niet ver van de Seebensee, aan de voet van het Zugspitze-massief tussen Ehrwald en Leutasch (in Oostenrijk), direct naast het bospad en wordt slechts door een houten hek van de alpenweide gescheiden. De kleine kapel wordt gedomineerd door de enorme afmetingen van de Zugspitze. Het altaarstukje binnenin toont de scène waarom de kapel bestaat. In 1634 woedde een pestepidemie in Ehrwald. Daarom maakten de Ehrwalder een pelgrimstocht naar Seefeld. Hun weg leidde door het Gaistal, maar de inwoners van Leutasch wilden ze niet laten passeren omdat ze vreesden dat de pelgrims de pest naar Leutasch zouden brengen. Daarom hield men hier halt om te bidden. Als bij wonder nam de pestepidemie af en zo lieten ze, uit dankbaarheid, het gedenkteken op die plaats bouwen.

Op de foto zie je Billiet in de voorgrond, die zich een weg baant door de sneeuw en Eric Gunst, die zorgt voor een onvergetelijke foto als gekruisigde. De rest van de groep volgt aandachtig iemand die over het dak loopt en Marc Van Kuyck heeft vast iets heel interessants gevonden in de sneeuw, want Fons Monstrey, Jean-Pierre Pincket en ikzelf volgen zijn ontdekking met veel interesse.

Afdaling langs de helling aan de bosrand

Na de Pestkapel maakten we nog een lange wandeling door een bos iets lager gelegen, want op deze hoogte lag geen sneeuw meer. Het voetpad ging slingerend naar beneden, langs de rand van de heuvel, maar ik vond het wat te langzaam lopen en koos een meer directe route. Onnodig te zeggen dat ik als eerste beneden was en toen het gezelschap arriveerde vroeg de Bill – enigszins verbaasd – hoe ik dat zo vlug gedaan had. Ik wees achter mij en zei: ik ben langs daar gekomen. Vlak naast mijn route lagen alle bomen neer, waarschijnlijk een tijd geleden door boomhakkers allemaal geveld. Algemeen gelach in de groep toen De Bill opmerkte: "Ja ik zie het... je hebt een duidelijk spoor nagelaten".

Gitaar spelen op het terras van 't hotel

Ik leerde nog volop om mijn gitaarakkoorden onder de knie te krijgen, maar ik dacht dat het voor wat sfeer kon zorgen in het hotel. Ik zeulde mijn instrument in een zelfgemaakte namaakleder draagtas overal met me mee. Dikwijls heb ik het idee om het mee te brengen dan ook vervloekt, maar ik kon het toch moeilijk daar achterlaten.

Geregeld speelde ik toch een deuntje, bijvoorbeeld toen we allen verzameld waren op het zonovergoten terras van ons typisch Oostenrijks hotel in Toblach, met uitzicht op het dal en de Pfarrkirche, met in de verte de besneeuwde bergen. Mijn repertoire bestond toen hoofdzakelijk uit songs van Bob Dylan, Donovan en andere folk-legenden van de sixties. Billiet kon niet anders dan de herrie opmerken. Hij vond het maar "indianenmuziek"... en waarschijnlijk was dat ook zo!

Billiet kijkt bezorgd achterom. Hij wil weten waar de achterblijvers uithangen. Helemaal vooraan (zittend): Jean-Marie De Ceuninck, Eric Gunst, Phillip Dehondt, Patrick Wallaëys, Marc Devriendt en ikzelf (staand). Daar achter Phillip Quaghebeur en Leo Grünwald. Ze staan erbij en kijken ernaar...

Tekst en foto's: Willy Rosseel (1 Wet. B - 1971)

Groepsfoto met bovenaan (v.l.n.r.): Germain Billiet, Fons Monstrey, Benno Billiet, Philip Quaghebeur, Jean-Marie De Ceuninck, Willy Rosseel, Marc Van den Bergh, Leo Grünwald, Frank Lingier en Eric Gunst... Zittend (weer v.l.n.r.): Patrick Pittery, Ronny Vanstechelman, Jean-Pierre Pincket, Mark Van Kuyck en Patrick Wallaëys.